

**ESPANYA NOMÉS HA POGUT
CONTENIR CATALUNYA A TRAVÉS DE
LA GUERRA I LA DICTADURA**

Jordi Badia

Periodista

La primavera catalana

Em sembla mentida que encara hi hagi qui defensa que els castellans no han entès mai els catalans i que aquesta és la clau del desencaix passat i present. Sempre he estat convençut que ens entenen perfectament, massa i tot, i que el seu capteniment no s'explica pas per cap error de percepció de la realitat catalana. Si ara hi ha un error de càlcul en el seu vaitot contra Catalunya com a nació caldrà veure-ho. No falten gaires dies per saber-ho.

TAMPOC NO CREC que a ningú l'hagi de sorprendre la deriva independentista en què ha entrat el país. Diguin el que diguin, es veia venir de fa temps. I no pas de fa quatre dies. Dels primers símptomes, en fa una dècada ben bona. En tot aquest temps hi ha hagut l'ascens d'ERC, primer, i en els últims tres anys, dues manifestacions massives i el triomf d'una CiU cada vegada més sobiranista en les eleccions catalanes, municipals i espanyoles.

EN TOT EL PERÍODE DEMOCRÀTIC, l'electorat català havia calcat prou bé el patró de comportament espanyol, amb l'especificitat autonòmica que ja es comprèn. Que aquest capteniment s'hagi capgirat i que en tres eleccions consecutives CiU s'hagi imposat i hagi completat una triple victòria inèdita no pot haver passat desapercebut a cap observador, partit ni govern. Una altra cosa és que ens ho vulguin fer creure. De fet, l'estratègia que estan seguint fins ara les forces po-

LLUÍS ROMERO

lítiques espanyoles, el PP, amb el desacomplexament que li atorga tenir el govern i la majoria absoluta i des de l'arrogància de creure que Catalunya és d'Espanya, i

No crec que a ningú l'hagi de sorprendre la deriva independentista

el PSOE, amb la bravura del qui es bat en retirada i des del convenciment que Catalunya és Espanya, no és en absolut improvisada, segueix unes pautes ben estudiades: primer, van ignorar la realitat, com per treure importància als fets, i, seguidament, perquè la realitat no es canvia per més que s'ignori, han passat al contraatac amb l'estratègia de la por.

SI HI HA UN ERROR DE CàLCUL en aquest capteniment ha de ser,

precisament, en els fonaments d'aquesta estratègia. Potser es pensen que tenen els catalans ben apamats i es creuen que anunciant-los la caiguda de ja no se sap quantes plagues aconseguiran que es deixin de quimeres. Ja podria ser que confonguessin la tendència al pacte dels catalans, que ja és gairebé proverbi, amb una covardia genètica.

ARA: LA HISTÒRIA DEL PAÍS no l'avalua pas aquesta hipòtesi

d'una pusil·lanimitat tan natural i inexorable. Cada vegada que els castellans els han burxat més del compte, els catalans s'han aixecat i han obligat els seus dirigents a seguir-los: 1640, 1714, 1918 i 1931, per citar les més contundents. Castella, posem-hi Espanya, només ha pogut contenir Catalunya a través de la guerra i la dictadura. Llavors, algú va escriure que Catalunya era com una eterna primavera, perquè sempre rebrotava. Si hi ha hagut seny, també hi ha hagut rauxa.

HAN PASSAT MOLTS ANYS, certament, però tot sovint fa l'efecte que som on érem. La Transició va ser un pacte, agafat per una Constitució i unes autonomies que se li han girat en contra i que ni a Madrid convenç ni convé. I ara, una altra vegada, els catalans han sortit al carrer per dir que ja n'hi ha prou d'aquest pacte que els prenen i no els tornen ni engrunat i han exigit als seus dirigents que vagin passant, si us plau. El paral·lelisme amb el 1714 és massa temptador per no caure-hi en els temps de la *Víctus*.

DE COM ACABARÀ aquest enfrontament institucional, que és el que hi ha, no en sabem res encara. Enquestes i vols rasants d'F-18, a penes. Els resultats de les eleccions del 25 de novembre serviran per mesurar quina força i quant de coratge té la Catalunya que vol ser un estat tan independent com la Unió Europea mana. També diran quant de pes té l'espanyolisme a Catalunya, més enllà del soroll que fan avui i que faran, molt més encara, durant la campanya electoral. I, si de cas, s'haurà d'anar a buscar l'àrbitre europeu. També aquí el paral·lelisme amb el 1714 és tan temptador que val més no caure-hi.